

Κείμενο του Νίκου Ρωμανού από τις φυλακές του Κορυδαλλού

Αναδημοσιεύουμε το κείμενο του Νίκου Ρωμανού, που δημοσιεύθηκε πρώτα στην Εφημερίδα των Συντακτών στις 14.06.2025

Όπως έλεγε ο Μανώλης Αναγνωστάκης, «οι λέξεις πρέπει να καρφώνονται σαν πρόκες, να μην τις παίρνει ο άνεμος». Σκοπός αυτού του κειμένου λοιπόν είναι να ρίξει γέφυρες επικοινωνίας μέσω γερά θεμελιωμένων λέξεων που κουβαλούν την αλήθεια και την εμπειρία μου – σκληρά αποκρυσταλλωμένη σε μια δικαστική ομηρία καφκικού χαρακτήρα. Γέφυρες επικοινωνίας με τα μυαλά όσων δεν έχουν αντικαταστήσει την πνευματική τους λειτουργία με τους πολεμικούς μονολόγους των κυβερνητικών δημοσιογράφων. Με όσους αναγνωρίζουν ότι δεν βαίνουν όλα καλώς. Με όσους αντιλαμβάνονται ότι η λογική των δύο μέτρων και δύο σταθμών αποτελεί ένα φαινόμενο που διαπερνά κάθετα όλο το φάσμα της πολιτικής και κοινωνικής ζωής. Τη δικαιοσύνη, την κρατική γραφειοκρατία, το πολιτικό σύστημα, τη θεσμική λειτουργία του κράτους. Διότι μπορεί στο πρόσωπό μου η εξουσία να εξαντλεί όλη την εκδικητικότητά της, παρόλα αυτά δεν σκοπεύω να κάτσω με σταυρωμένα χέρια. Δεν σκοπεύω να υποκλιθώ μπροστά στην ασυδοσία και την αλαζονεία αυτών που παίζουν στα ζάρια του πολιτικού τζόγου με ζωές ανθρώπων για να εξυπηρετήσουν τις πολιτικές τους καριέρες. Αυτή τη στιγμή βρίσκομαι προφυλακισμένος με ένα εντελώς σαθρό κατηγορητήριο που αποτελεί μνημείο νομικών ακροβασιών και αυθαιρεσιών. Με μοναδικό στοιχείο «τμήμα δακτυλικού αποτυπώματος του παράμεσου» –όπως αναφέρει αυτολεξεί η δικογραφία– που βρέθηκε σε μια πλαστική σακούλα σκουπιδιών (ένα καθόλα νόμιμο αντικείμενο) στο διαμέρισμα της οδού Αρκαδίας, βρίσκομαι αντιμέτωπος με ένα σύνολο κατηγοριών με τις οποίες δεν προκύπτει καμία νομική σύνδεση ούτε καν σε επίπεδο ενδείξεων. Καλούμαι να αποδείξω ότι δεν είμαι ελέφαντας και να εξηγήσω τα αυτονόητα, ενώ οι ίδιοι οι ενορχηστρωτές της δίωξης αυτής πρέπει να απαντήσουν σε σωρεία ερωτημάτων όπως:

- Πότε εντάχθηκα στην ανώνυμη «τρομοκρατική» οργάνωση για την οποία κατηγορούμαι;
- Πώς προκύπτει ότι είναι οργάνωση αφού η αστυνομία δηλώνει ότι είναι άγνωστη;
- Με ποιον τρόπο συστάθηκε μια άγνωστη «τρομοκρατική» οργάνωση σε άγνωστο τόπο και χρόνο μεταξύ ανθρώπων που δεν γνωρίζονται καν μεταξύ τους;
- Ποια όπλα προμήθευσα και σε ποιους;
- Γιατί, ενώ έχει βρεθεί αντίστοιχο στοιχείο –σε σακούλα οικιακής χρήσης στην οδό Αρκαδίας–, δεν έχει κάνει η αστυνομία (ορθώς, γιατί μιλάμε για σακούλες) κάποια αντίστοιχη κατασταλτική

επιχείρηση;

Τι διαφοροποιεί λοιπόν τη δική μου περίπτωση; Η πολιτική εργαλειοποίηση που στήθηκε πάνω στο πρόσωπό μου από την αντιτρομοκρατική υπηρεσία και τον πολιτικό της προϊστάμενο. Πόσο τυχαίο είναι το επικοινωνιακό σόου του πρωθυπουργού με τους ενοίκους της πολυκατοικίας, που στήθηκε την ημέρα που απολογούμεν στην ανακρίτρια, ενώ είχαν μεσολαβήσει σχεδόν είκοσι μέρες από το τραγικό περιστατικό της έκρηξης; Η απάντηση είναι: καθόλου. Στο χυδαίο παιχνίδι του πολιτικού μάρκετινγκ πουλήθηκα ως τηλεοπτικό προϊόν προς κατανάλωση από ένα συντηρητικό και φοβικό εκλογικό ακροατήριο. Το προφίλ του ενόχου –και δη του συνήθη ενόχου με ποινικό παρελθόν– είναι μια κατασκευή που κουμπώνει άρτια στο Tetris της τέλειας δίωξης. Δεν είναι άλλωστε η πρώτη φορά που βρίσκομαι αντιμέτωπος με κατηγορητήρια–εκτρώματα και φουσκωμένες διώξεις που ξεφούσκωσαν απότομα.

Είμαι ένας άνθρωπος που στο παρελθόν έχω αναλάβει την ευθύνη των επιλογών που μου αντιστοιχούσαν, έχοντας κρατήσει μια συγκεκριμένη πολιτική γραμμή υπεράσπισής τους μέσα στις δικαστικές αίθουσες, ακόμα και όταν κοιτούσα κατάματα αλλά δίχως φόβο μακροχρόνιες καταδίκες. Εξακολουθώ και είμαι περήφανος για αυτές τις επιλογές και τη στάση μου γιατί αποτελούν ένα κομμάτι της ύπαρξής μου. Εχω πληρώσει και με το παραπάνω τις συνέπειες των παραπάνω επιλογών με πολλά χρόνια εγκλεισμού. Εχω δώσει αγώνες με όπλο το σώμα μου και έχω κερδίσει δικαιώματα για όλους τους κρατούμενους που θεωρούνται από τα ελάχιστα εναπομείναντα κεκτημένα στις αντιδραστικές μεταρρυθμίσεις του ποινικού - σωφρονιστικού συστήματος από το 2019 μέχρι σήμερα (εκπαιδευτικές άδειες). Εχω φτάσει μέχρι το ανώτατο δικαστήριο του Αρείου Πάγου προκειμένου να μου αναγνωριστεί ελαφρυντικό στοιχείο, έπειτα από εκατοντάδες εκπαιδευτικές άδειες που είχα πάρει, το οποίο όμως τυχαίως δεν μου είχε αναγνωριστεί από το εφετείο.

Θα ήθελα να σταθώ συγκεκριμένα σε ορισμένες περιπτώσεις γιατί έχουν τη δικιά τους σημασία. Διότι αποτελούν τα

ακριβή παραδείγματα πάνω στα οποία εδώ και χρόνια ξεδιπλώνονται όλες οι μηχανορραφίες της αστυνομίας για να καλλιεργήσει ένα συγκεκριμένο προφίλ «ενόχου παντός καιρού» και να με συνδέσει με υποθέσεις με τις οποίες αποδείχθηκε ότι δεν είχα σχέση.

* Εχω κατηγορηθεί, προφυλακιστεί και οδηγηθεί σε δικαστήριο για τρεις βομβιστικές επιθέσεις της Συνωμοσίας των Πυρήνων της φωτιάς με μοναδικό στοιχείο ένα αποτύπωμα σε ένα μπουκάλι μπίρας που βρέθηκε σε ένα φοιτητικό σπίτι στο Χαλάνδρι που είχε βαφτιστεί γιάφκα από την αστυνομία. Αθωώθηκα από το σύνολο των κατηγοριών στο δικαστήριο.

* Εχω κατηγορηθεί, προφυλακιστεί και οδηγηθεί σε δικαστήριο για τη «γιάφκα» του Βόλου της Σ.Π.Φ. με στοιχείο δείγμα γενετικού υλικού σε πλαστικό μπουκάλι νερού. Αθωώθηκα και πάλι από το σύνολο των κατηγοριών στο δικαστήριο.

* Εχω στοχοποιηθεί από την εφημερίδα «Δημοκρατία» με μια κατασκευασμένη είδηση που παρουσίαζε έναν άσχετο άνθρωπο ο οποίος υποτίθεται πως ήμουν εγώ, με μια ευφάνταστη ιστορία ότι δήθεν παρακολουθούσα τον τότε υπουργό Εξωτερικών Νίκο Δένδια και προετοίμαζα κάποιο χτύπημα. Εχω ασκήσει όλα τα νομικά δικαιώματά μου εναντίον της συγκεκριμένης εφημερίδας καθώς αποτελούσε μια ευθεία στοχοποίηση, που καλλιεργούσε αυτό ακριβώς το προφίλ του ενόχου που περιγράφω.

Μάλιστα πριν από λίγες μέρες καταδικάστηκαν για αυτή τους τη μεθόδευση ως συκοφάντες σε ποινές φυλάκισης. Μπορεί μέσα στην εμπάθειά τους να παραληρούν για φίμωση της δημοσιογραφίας. Όμως η πραγματικότητα είναι απλή, μια εξόφθαλμα κατασκευασμένη είδηση με δόλο, που εξυπηρετούσε αστυνομικούς σχεδιασμούς, αποδείχθηκε με τους όρους που επιλέγουν και αναγνωρίζουν οι ίδιοι. Η στάμπα του συκοφάντη και της συκοφάντριας, της μεροληπτικότητας και της δολοπλοκίας θα τους ακολουθεί.

* Έχω καταγγείλει δημόσια και επώνυμα την παρακολούθησή μου και την παρενόχληση συγγενικών μου προσώπων εξαιτίας αυτής, τον Ιούνιο του 2022, με κάμερες μέσα σε οχήματα και προκλητικές ενέργειες αστυνομικών της αντιτρομοκρατικής εις βάρος μου.

Όλα τα παραπάνω συνθέτουν το γενικό πλαίσιο της δίωξής μου και αποτελούν όλα κομμάτια του ίδιου παζλ, με ξεκάθαρα πολιτικά χαρακτηριστικά. Η κυβέρνηση παρουσιάζει μια ψεύτικη εικόνα στην κοινή γνώμη, όπου οι θεσμοί λειτουργούν ανεξάρτητα, δεν υπάρχουν πολιτικές παρεμβάσεις στην αστυνομία και στη δικαιοσύνη, δεν υπάρχουν πολιτικοί σχεδιασμοί που εκτελούνται από χέρια αστυνομικών και δικαστών και εξυπηρετούν σκοπιμότητες.

Οι μηχανισμοί συγκάλυψης και απαλλαγής των εγκλημάτων των παιδιών του συστήματος πάντα βρίσκουν πρόθυμα χέρια να κάνουν τη βρόμικη δουλειά. Οι ίδιοι μηχανισμοί που λερώνουν τη μνήμη όσων θυσίασαν ανιδιοτελώς τη ζωή τους για τα ιδανικά τους, κάνοντας πράξη τις δικές τους εφόδους στον ουρανό.

Στην τελευταία απορριπτική απόφαση του συμβουλίου, μάλιστα, προστίθεται και ένα έξτρα τραγελαφικό επιχείρημα, ότι δηλαδή στην επίμαχη σακούλα όπου βρέθηκε τμήμα του δακτυλικού αποτυπώματός μου υπάρχουν μόνο το δικό μου και του συγκατηγορούμενου και φίλου μου Α.Κ. και όχι –και εδώ είναι η παράλογη ανάγνωση των δικαστικών– άλλων προσώπων, όπως των ανθρώπων που βρίσκονταν στο διαμέρισμα της οδού Αρκαδίας. Πόσο γελοίο φαντάζει σαν επιχείρημα όταν είναι δεδομένο ότι σε περίπτωση που είχαν βρεθεί αποτυπώματα των ανθρώπων που αναφέρουν θα αποτελούσε ένα βασικό επιχείρημα για την ποινική μου επιβάρυνση, ενώ τώρα το δικαστικό συμβούλιο θεωρεί ως στοιχείο ενοχής το γεγονός ότι ΔΕΝ ΒΡΕΘΗΚΑΝ. Είναι ηλίου φαεινότερο πως ερμηνεύουν τα πάντα με τέτοιο τρόπο ώστε να με ενοχοποιήσουν, τσαλαπατώντας την ίδια την κοινή λογική. Αυτοί έχουν το καρπούζι, αυτοί έχουν και το μαχαίρι. Με θέλουν ένοχο με κάθε τρόπο, με κάθε τίμημα, χωρίς προσχήματα.

Για να τελειώνουν τα ψέματά τους, γιατί όλα πλέον είναι εξόφθαλμα.

Εγκληματογόνοι παράγοντες είναι με αποδείξεις όλο το διεφθαρμένο πολιτικό προσωπικό που χρεοκόπησε τη χώρα και οδήγησε πολλούς συνανθρώπους μας στην οικονομική εξαθλίωση και στην αυτοκτονία.

Εγκληματογόνοι παράγοντες είναι οι υπεύθυνοι του εγκλήματος των Τεμπών, ένα έγκλημα που έχει πάνω του τα ματωμένα αποτυπώματα του πολιτικού συστήματος που στοίχισε τη ζωή σε 57 ανθρώπους, και συνεχίζουν να συγκαλύπτουν με τον έναν ή τον άλλο τρόπο τους εαυτούς τους. Εγκληματογόνοι παράγοντες είναι οι παρακρατικοί υπεύθυνοι που έστησαν με πολιτική κάλυψη και λειτούργησαν ένα τεράστιο δίκτυο υποκλοπών με το predator και έτσι μπορούν και εκβιάζουν κομμάτια του πολιτικού και επιχειρηματικού κόσμου για να συνεχίζουν τις βρομοδουλειές τους.

Ζούμε σε μια χώρα που όσοι είχαν την ατυχία να έρθουν σε επαφή με την ωμή εκδοχή του συστήματος γνωρίζουν... Εκεί που οι χειραψίες και τα ψεύτικα χαμόγελα σταματάνε πίσω από κλειστές πόρτες, εκεί που το μακιγιάζ της θεσμικότητας και της ορθής λειτουργίας του πολιτεύματος ξεθωριάζει. Εκεί όπου η πραγματικότητα είναι το δίκιο του ισχυρού και ο πλήρης αμοραλισμός. Όσοι είχαν αυτή την ατυχία γνωρίζουν με μεγάλη λεπτομέρεια τον τρόπο λειτουργίας και τους κανόνες του παιχνιδιού. Το παιχνίδι αυτό λοιπόν μπορεί να είναι σκληρό και κυνικό, αλλά έχει και όρια τα οποία αυτή τη στιγμή ξεπερνιούνται και αυτό πρέπει να γίνει σαφές προς πάσα κατεύθυνση.

Εγώ, από τη δικιά μου πλευρά, από το δικό μου μετερίζι πίσω από τα κάγκελα, δεν μπορώ να εκβιαστώ για τίποτα και για κανέναν, για τον πολύ απλό λόγο ότι μου χρωστάνε την ελευθερία μου και δεν τους χρωστώ απολύτως τίποτα. Βιώνω τη συνθήκη του εγκλεισμού με τον σκληρό αποχωρισμό συγγενικών και φιλικών μου προσώπων, της βίαιης απομάκρυνσης από τη ζωή και την καθημερινότητά μου γιατί πολύ απλά αποτελώ τον ιδανικό συνήθη ένοχο. Θα το επαναλάβω για ακόμα μία φορά: Δεν έχω καμία απολύτως σχέση με την έκρηξη στο διαμέρισμα της οδού Αρκαδίας, δεν εμπλέκομαι με κανέναν τρόπο στη συγκεκριμένη υπόθεση.

Θα δώσω τη μάχη –μέσα και έξω από τις δικαστικές αίθουσες– μέχρι να κατακτήσω την ελευθερία μου.

Θα επαναλάβω ξανά πως για την ιστορία μας θα μιλήσουμε εμείς. Ζήσαμε χρόνια ολόκληρα στο περιθώριο του χρόνου, εκεί όπου οι ώρες είναι σταλαγμίτες που κρέμονται στις σπηλιές της μοναξιάς. Ζήσαμε χρόνια ολόκληρα αγκαλιά με το κουτί της Πανδώρας, περιμένοντας δηλητηριασμένοι από ελπίδα και απόγνωση.

Κουβαλήσαμε φέρετρα στις πλάτες μας μαζί με το ιστορικό βάρος που λέει ότι η πολεμική της αξιοπρέπειας χαράζει τον δρόμο της. Περιφρονήσαμε τους δειλούς που εκπροσωπούν τις καρέκλες ενός συστήματος παρωδία. Σεβαστήκαμε τους αντιπάλους που οριοθέτησαν το πεδίο της αντιπαράθεσης στο πραγματικό του μέγεθος. Τώρα ο καθένας βρίσκεται προ των ευθυνών του.

Με τα λόγια του Νίκου Καζαντζάκη από το προσφάτως εκδοθέν βιβλίο του «Ο Ανήφορος»: «...ένας πνευματικός άνθρωπος σήμερα περισσότερο παρά ποτέ έχει μεγάλη ευθύνη. Έχει χρέος να συνεργαστεί με τη μοίρα της εποχής του, να μην λιποταχτήσει, να σταθεί στο σταυροδρόμι όπου φυσούν όλες οι ανησυχίες και οι ελπίδες, Ρόδο των Ανέμων...», γραμμένα το μακρινό 1946, και σε μια εποχή σαν τη σημερινή που όλος ο πλανήτης έχει μετατραπεί σε ένα πολεμικό λουτρό αίματος, από τη γωνιά του κελιού μου ευχαριστώ μέσα από την καρδιά μου κάθε άνθρωπο που στέκεται αλληλέγγυος.

Μέχρι τη δικαίωση, μέχρι την ελευθερία.

Κουράγιο και δύναμη σε όλους τους συγκατηγορούμενούς μου.

ΥΓ.: Αφήνω και ένα ολόκληρο δακτυλικό αποτύπωμα για να διευκολύνω στο μέλλον τους πρόθυμους αχθοφόρους της ΕΛ.ΑΣ.